

**Drodzy Księża,
Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Diecezjanie,**

Dnia 14 września 2014 roku w Bazylice Mniejszej w Parczewie będziemy Panu Bogu dziękować za bardzo ważne wydarzenie dla Kościoła katolickiego w Polsce i dla naszej Ojczyzny. Miało ono miejsce 450 lat temu - 7 sierpnia, w Parczewie, wówczas ważnym mieście znajdującym się na pograniczu Polski i Litwy. Wydarzeniem tym było przyjęcie uchwał Soboru Trydenckiego przez Sejm Koronny Rzeczypospolitej obradujący pod przewodnictwem króla Zygmunta Augusta, ostatniego z dynastii Jagiellonów. Decyzja podjęta przez Króla i Sejm poprzedziła przyjęcie i wprowadzenie w życie uchwał Soboru Trydenckiego przez Episkopat Polski na synodzie w Piotrkowie Trybunalskim, dnia 19 maja 1577 roku.

Sobór Trydencki obradujący z przerwami w latach 1545-1563 podjął zagadnienie reformy katolickiej w okresie rodzącego się protestantyzmu. Postanowienia Soboru wyjaśniały i porządkowały zagadnienia doktryny katolickiej, wyjaśniając je w oparciu o Pismo Święte, Tradycję i nauczanie Magisterium Kościoła. W ogólnoeuropejskim zamęcie religijnym, politycznym i kulturowym Sobór Trydencki wyłożył jasno naukę katolicką i przygotował oczekiwaną reformę wewnętrzną Kościoła. To dzięki wprowadzeniu w życie postanowień soborowych, Kościół katolicki w ówczesnej Polsce i Europie, zachował jedność ze Stolicą Apostolską oraz z większą mocą i zdecydowaniem przeciwstawił się źle rozumianej reformie, proponowanej przez przedstawicieli nurtów protestanckich.

Uchwały Soboru Trydenckiego przedstawił, zgromadzonym na obradach, posłom, senatorom, ówczesny nuncjusz apostolski w Polsce Jan Franciszek Commendone. Jego wystąpienie zostało bardzo dobrze przyjęte, zarówno przez króla, senatorów, jak i posłów z których większość była innowiercami. Król Zygmunt August, w liście przesłanym do papieża Piusa IV tak pisał: „A przeto, jak i nigdy dotąd, z łaski Boskiej sercem od Stolicy Świętej oddalić się nie dałem, tak też i tę Księgę Soboru od Waszej Świątobliwości mnie wręczoną, z najczulszą wdzięcznością przyjąłem i nadal wszelkiej jedności i starania nie zaniedbam i dołożę, aby przepisy i ustawy tej księgi nie tylko na tych kartach, w których mi są podane, istniały, lecz, aby po kościołach mego królestwa i w sercach naszego ludu jak najbujniej się krzewiły” (9 VIII 1564 r.).

Papież Pius IV odpowiadając na list Króla napisał: „Najmilszy w Chrystusie synu nasz! Te twoje chęci, prawdziwie króla chrześcijańskiego i katolickiego godne, arcypochwalamy i bynajmniej nie wątpimy, że stosownie do twojej mądrości i pobożności rzeczywiście to uskutecznisz (...)

Cieszy nas, żeś się przekonał o dobrych chęciach naszego nuncjusza, i że – dla cnót swoich – zjednał twoje względy i życzliwość” (3 XI 1564 r.).

Polska, choć była miejscem schronienia dla innowierców, przyjęła jako pierwsza uchwały soborowe. To wydarzenie miało szczególne znaczenie dla dalszego rozwoju katolicyzmu w Polsce i uświadomiło ważność jedności ze Stolicą Apostolską. Na tych samych ziemiach, w Pratulinie i Drelowie w drugiej połowie XIX wieku, dowód wierności wierze przekazanej przez Sobór Trydencki i jedności ze Stolicą Apostolską, dali unicy oddając życie za wierność tradycji katolickiej. Nasza diecezja stała się więc miejscem podwójnego świadectwa wierności wierze Kościoła i jedności ze Stolicą Apostolską. Najpierw w Parczewie, a potem w Pratulinie i Drelowie. Błogosławionych Męczenników Podlaskich wyniósł do chwały ołtarzy, dziś już święty, papież Jan Paweł II, który był obecny w Parczewie w 1964 roku jako arcybiskup krakowski, podczas obchodów 400-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego. Obecność św. Jana Pawła II w Parczewie wraz ze Sługą Bożym Stefanem Kardynałem Wyszyńskim i innych biskupów polskich, Kościół Siedlecki uważa za wielkie wyróżnienie i szczególny powód do wdzięczności Panu Bogu. Spotkanie Episkopatu Polski przed pięćdziesięciu laty, miało miejsce w trakcie obrad Soboru Watykańskiego II, który przypominał, że choć „Ecclesia semper reformanda”, (Kościół musi się stale reformować) to jednak zachowuje niezmienną naukę Ewangelii w jedności Kolegium Apostolskiego. Warto w tym miejscu przypomnieć nauczanie Ojca Świętego Benedykta XVI, który od początku swego pontyfikatu zdecydowanie zabiegał o poprawne rozumienie Soborów, odrzucając błędną, tak zwaną hermeneutykę nieciągłości i zerwania z przeszłością, opowiadając się, jak sam powiedział, za hermeneutyką reformy, odnowy zachowującej ciągłość jednego podmiotu – Kościoła, który dał nam Pan. Dzisiaj dzięki tej ciągłości wiary przekazywanej przez kolejne Sobory trwamy w jednym, powszechnym, apostołskim i świętym Kościele.

Z rocznicą przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego łączy się także jubileusz 100-lecia zakończenia budowy i oddanie dla kultu religijnego kościoła pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie, wybudowanego w latach 1906-1913. Tytuł Bazyliki Mniejszej został mu nadany dnia 24 kwietnia 1989 roku przez Ojca Świętego Jana Pawła II. W ołtarzu głównym kościoła znajduje się bardzo czczony, obraz Matki Bożej „z Gruszką”, który w 2001 roku został ozdobiony koronami papieskimi przez Józefa kardynała Glempa, Prymasa Polski. Panu Bogu, wraz z miejscowym proboszczem, ks. prałatem Tadeuszem Lewczukiem i parafianami, dziękujemy za ten błogosławiony czas dla parafii i parafialnego kościoła.

Na te uroczystości zostali zaproszeni Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Celestino Migliore i Księża Biskupi. Niniejszym listem pragnę bardzo serdecznie zaprosić także księży, kapituły, księży dziekanów, osoby życia konsekrowanego, bractwo św. Judy Tadeusza, fraternię Matki Bożej Królowej Rodzin, konwent Lux Christi i delegacje z poszczególnych parafii. Każda z delegacji parafialnych otrzyma tekst jednego z dokumentów Soboru Watykańskiego II: „Konstytucję duszpasterską o Kościele w świecie współczesnym”. Będzie to widocznym znakiem ciągłości wiary przekazywanej w orzeczeniach kolejnych Soborów.

Wyrażam wdzięczność władzom Parczewa, Księdzu Dziekanowi i miejscowym duszpasterzom za podjęcie przygotowań do tego Jubileuszu, poprzez organizowane konferencje naukowe o historii Miasta i regionu oraz spotkania modlitewno-duszpasterskie, wyrażające naszą wiarę katolicką wyznawaną w jedności z Ojcem Świętym.

Niech 450-ta rocznica przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie i 100 rocznica oddania dla kultu parczewskiej świątyni, będzie okazją do pogłębienia naszej wiary w sytuacji pojawiającego się obecnie zamętu moralnego, bo tylko „Kościół, jak uczy Sobór Watykański II, jest (...) znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia człowieka z Bogiem, i (...) podejmując naukę poprzednich Soborów, pragnie on wyjaśnić swoim wiernym i całemu światu swoją naturę i powszechne posłannictwo” (KK 1).

Polecam wszystkim wstawiennictwu Matki Bożej, Królowej Rodzin, czczonej w Bazylice w Parczewie.

Z pasterskim błogosławieństwem

Bp Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI